

טיבוס חדש

ג'ורג' (פאר, תל-אביב; צרפת) הוא בחור רה חופשיה: איך מתארים בחורה חופשיה? נותנים לה להתרוצץ, רצוי בריצה, הלוך ושוב בין המטבח המפואר שלה, לסלון ה- מפואר שלה.

היא בחורה ליברלית: איך יודעים את זה? רואים אותה במיטה אחת, ואחר כך במיטה שניה, ואחר כך במיטה שלישית. בדרך כלל עם גברים.

איך לה בכלל בעיות: את זה רואים בדרך מהסלון למטבח, כשהיא חולצת תוך כדי ריצה שד ושט. אילו היו לה בעיות — היא היתה מתעסקת בדברים מועילים יותר.

היא גם אשה שוות-זכויות: כי היא לא מתביישת לדבר עם החברה שלה כדבר גבר אל גבר, ולשאול אותה אם היא נהנית לשכב עם בעלה, או לא.

אבל היא בודדת: כדי להוכיח את זה היא הולכת לבדה, לשפת-הים הסוער.

בתוך גנדרהה. יום אחד היא מצילה מתאבדת מהסינה, היא הולכת לראות מה עושה בעלה של המתאבדת, ומתאהבת בו. היא שוכחת את האמנציפציה והזכויות ונהיית רומנטית. איך יודעים? רואים אותה במקום הרומנטי ביותר בעולם — בונציה, בתוך גונדולה, עם מוסיקת-רקע נהדרת של באך. ואחרי זה היא מתאהבת, ואת זה רואים בסופרמרקט. היא הולכת לשם עם אהובה. כי בקולנוע מודרני, כשמתאהבים, הולכים הרבה לסופרמרקט או ללונה-פארק.

אבל אז כבר יש לה בעיות: עם המתאבדת, אשתו של האיש בו היא מאוהבת, את זה רואים בעזרת כמה דמויות בעיניים, וב- עזרת העובדה העצובה שהיא חללה להתפ- שט.

וכל זה צריך לתאר את "הטיפוס-החדש" של-בחורה". ומי שלא מאמין — שישראל אפילו את סוכני-הפירסומת של הסרט.

כמו שעון

מיורארד בשותחן הביורוארד (גור- דון, תל-אביב; שוויצריה) הוא סרט שוויצרי, המצולם בשוויצריה, עם במאי שוויצרי, רי- שחקנים שוויצריים, והוא פועל כמו שעון שוויצרי.

הוא עוסק בגניבה חביבה של אוצרת-כי- שיטים: גנב בלתי-מקצועי מנסה בחן רב לסדר את כל הגנבים המקצועיים, לגנוב מהם את כל מה שגנבו.

הסרט מלא מכשירים עדינים, קפיצים, וכל מיני פטנטים שוויצריים, שעובדים לא פחות טוב מהדיאלוגים המשעשעים ומהשחקנים הטובים.

הקהל צוחק. כמו שעון.

כיבוש האשה

רינגו הוזר (תמר, תל-אביב; איטליה) מי שלא ידע שהוא הלך, יודע עכשיו שהוא חוזר. כשהוא הלך, הוא השאיר את העיר ואת אשתו לבד, וכנפיה של רעים השתלטה עליהם. עכשיו הוא חוזר, והוא עושה מה שעושים כל החוזרים: מסל את הרעים, ו- כובש בחורה את העיר ואת אשתו.

הקהל שלו מקבל אותו כמו מוכר ותיק, מעודד אותו בכל מעשיו.

ישראל

לפתע פתאום

הכל היה מוכן לתחילת הצילומים של סרטו הראשון הגדול של גיורא גודיק, לך לך למדבר — אותנו. צלמים, טכנאים, מהני דסים הובאו מחוץ-לארץ עם ציוד חדש ו- מצלמות מיוחדות, החווים עם השחקנים וה- עובדים נחתמו, חיים חפר סיים את כתיבת התסריט, אריק לביא, הבמאי, התכונן כבר להגיד אקשה, ופתאום...

פתאום הסתכל גיורא גודיק ככיבו וראה שהסרט בעצם עדיין לא מוכן להסרטה. כי תסריט התגלו פגמים, וצוות העובדים היש- ראלי נראה לו לפתע לא די מקצועי. אז הוא מספל בשינוי התוכניות, ובניתים כל האנשים המקצועיים שנשכרו בחוץ-לארץ ו- מקבלים תשלום גדול ושמן תמורת כל יום עבודה, נחים תמורת השכר שלהם במלונות- פאר, ולא עושים כלום. רק גודיק עצמו יודע כמה כל זה עולה לו.

במיקרה כאיתנו יוב. אבל גודיק לא אוהב ולא רגיל להפסיד כסף. הוא הסתכל במשך יום אחד על המצלמות והצלמים ה- מקצועיים היושבים באפס מעשה, וזה הביא

סם איצקוביץ עם דיוויד נובך

במאי צרפתי מהולל בא לארץ - ונתגלה במפתיע כצבר שירד דמעות בעיניים

אורסולה אנדרס:

פרימונה אמיתית. כדי שהיא תהיה מרוצה ושקטה, ותעבוד טוב, נתן לה המפיק של פוטיקאט מתנה שתי פרות, ומכונית יגואר לבנה. נוסף על המשכורת.

פיטר אוטוה:

שתיין פרוע. הוא שותה שמפניה, וכשאינן שמפניה הוא שותה חיסקי, וכשאינן חיסקי הוא לוקח סמים. הוא אוהב גברים לא פחות ממה שהוא אוהב נשים, וידידו הטוב בזמן הסרט פוטיקאט היה המחליף שלו לסצינות הקשות. לאחר צילומי האורגיה בסוף הסרט, הוא ערך אורגיה פרטית משלו, עם מיספר ידידים ואוסף יפהפיות ערומות. אל הידידים הוא התייחס בזילזול ואל היפהפיות באכזריות. הוא פקד על כל אחת מהן מה לעשות ומה לא לעשות, וכל מי שלא מצאה חן בעיניו, נאלצה לשבת בפניה, עד שהוא קרא לה.

סדרס

פיטר סדרס:

קנאי. צר עין. אומר לבמאים מה לעשות, ולא נותן לשחקנים לעבוד. עם פיטר אר- טול היו לו המון חיכוכים. הוא רב איתו על המקום הראשון מול המצלמה.

פאריה פרנטיס (הבחורה המתאבדת כל הזמן בפוטיקאט): בחורה היסטורית ובלתי יציבה. באמצע ההסרטה של פוטיקאט היא ניסתה לאבד את עצמה לדעת. כולם חשבו שזה שייך לסרט, ורק כשהיא קפצה מהגג של האול- פן, וכמעט נהרגה, הבינו כולם שזה בי- רצינות.

פרנסיזא הארדי:

בישינית מאוד, וזנועה, ועדיין לא מצאה את סוג התפקידים המתאים לה. במירוץ הגדול לא היו מרוצים ממנה.

איב מונטן:

משמין ומגדל כרס. קשה לעבוד איתו: בזמן הצילומים הוא כל הזמן דורש שי- יצלמו אותו מקרוב, בקלוז-אפ.

פרנטיס

ג'ון פרנקנהיימר (במאי המירוץ הגדול):

דיקטטור עריץ. כל השחקנים והטכנאים פחדים ממנו פחד ממת. הוא מפטר בערך חמישה אנשים ליום. עכשיו מצחצחים הבמאים והשחקנים הגדולים בישראל את הצרפתיים שלהם, ומחכים לקרוא באחד הימים את דעותיו של סם הגדול עליהם.

האם גם יביים כאן, אחרי שיאסוף רשמים? הוא מושך בכתיפיו: "peut-être". איך אומרים בעברית? אולי..."

ברקוב יציע ארצה לכינרמה המירוץ הגדול, שהוא אחד מסרטי הענק הענקיים ביותר שהופקו אי-פעם בעולם. בינתיים הגיע ארצה במאי המישנה שלו, סם איצקוביץ. איש לא יכול להאמין שסם איצקוביץ הוא ישראלי מלידה. לא מי שרואה אותו, לא מי ששומע את המבטא הצרפתי שלו, ובעיקר לא מי ששומע את המבטא הישראלי שלו. "אז, comme ça c'est", הוא מספר על הנסיבות שהביאו אותו לביים את מחצית הסרט הגדול ביותר בעולם. "un ami à moi", זאת אומרת חבר שלי, נתן לי coup de telephone, ואמר לי בוא מהר אליו לריביירה לקאן." היות וידע שהמדובר במירוץ הגדול, כרט הענק על מירוצי מכוניות, לקח את המוזרות שלו ובאמת בא מהר. עוד ביום כבוא הוא נתקבל שם לעבודה, כחבר-האסיסטנטים-של-במאי-המי-ש-נה.

אבל יום לאחר-מכן חכה בבמאי-המישנה, וסם מונה במקומו. ובתור במאי-מישנה הוא ביים, כמו ידיו, בעזרת שלוש מצלמות אלקטרוניות, דשת טלחיויות, ועוד שאר אביזרים מפתחים, את כל צילומי המירוץ בסרט: הוא צילם מתוך מכוניות הנעות במהירות של מאות קילומטרים, מתוך ספינות, מתוך רפסודות, מהכביש שלרגלי המכוניות, ומההרים ש- מעליהם. ואם אחרי כל זה הוא הגיע ארצה בשלום, הרי זה רק עוד נס אחד.

אוטוה

מינסי הקולנוע הרבים.

הצרפתי המיושם

את הקאריירה שלו בבימוי התחיל כס בגיל ארבע. הוא היה מביא או חברים אליו הביתה ומביים אותם. הוא המשיך בזה במשך כל שנות לימודיו, בסתר. ההורים שלו לא הרשו לו. רצו שהוא ילמד. רק לאחר שגמר את כל לימודיו, נסע לפאריס כדי לרכוש השכלה קולנועית באיז'ה. בית-הספר הגבוה לקולנוע. הוא יצא משם מומחה לקולנוע, וצרפתי כמעט מושלם, והתחיל מיד לעבוד בסרטים צרפתיים, אמריקאים ואיטלקים. במשך השנים יצא לו שם של איש-מקצוע מעולה, מומחה לצילומי-חניץ קשים. לאחר שביים בהצלחה את סצינות הקרבות ביום הארוך ביותר, את המירוץ-הקומי במה חדש פוטיקאט? ובהצלחה מרובה את המירוץ הגדול במירוץ הגדול. שתיים עשרה שנה הוא נערך מהארץ, ועכשיו חזר אליה, לביקור. "בשדה התעופה", הוא מספר, "לא יכולתי לדבר. c'était terrible". חצי שעה לא יכולתי לפתוח הפה. ראיתי האמא שלי בוכה, ועשיתי לה סימן שלא תבכה. אם היא בוכה אני אחחיל גם. בדרך חזרה ראיתי מקומות שעשיתי בהם המלחמה. מלחמת השיחרור. oui. ומקומות שהייתי בהם באצל. oui. השבתי: אני בבית. chez moi. היו לי דמויות בעיניים."

השתיון הפרני

ה איש שעבד עם גדולי הבמאים והשחקנים בעולם, יש לו כמובן שלל סיפורים על כל אחד מהם, והרי רק חלק מזה:

לו רעיון לראש. הוא החליט שהדבר הכי שימושי שאפשר לעשות עם מצלמות וצל- מים — זה סרט.

ההחלטה הפכה מיד לרעיון של סרט בן חצי שעה, שיסע לאמריקה, לטלביזיה. וב- טרם הושלם הרעיון — הוא כבר הפך ל- חזוה חתום. כי במיקרה באותו יום שמע גודיק על הבמאי המקצועי סם איצקוביץ שנמצא כעת בארץ (דאה מסגרת). הוא פנה אליו, ביקש ממנו לביים את הסרט. הוא פנה אל עמוס קינן, ביקש ממנו שיכתוב לו

תדרין סרטים שצריך לראות

אדם וגורלו (פאריה, תל-אביב) סרטו היפאני של קוראסאווה, על אדם זקן המחפש את משמעות החיים, כמה חודשים לפני מותו. גבר ואשה (בן-יהודה, תל-אביב; מאי,

תיפה) האהבה בין אנוק אימה לטרינטיניאן נמשכת, והאולמות עדיין מלאים.

סרטים שרצוי לראות

גמביט (אופיר, תל-אביב) סיפור על שני שודדים שאינם יודעים לחדוד ומנסים בכל זאת לעשות זאת, בביתו של המיליונר הע- שיר ביותר בעולם. משעשע, ומלא הפתעות. פיפו שד משחק (אוריון, תל-אביב) ואדים אוהב את האהבה ומתאר אותה באה- בה רבה.